

Volt egyszer egy pizzafutár, úgy hívták, Petőfi Sándor, a magyaroknak vitte házhoz a pizzákat. Ha telefonáltak, indult a friss, forró pizzákkal rögtön, hogy időben odaérjen. Oda is ért volna, de útközben mindig eszébe jutott valami. Ilyenkor leállította a motorját, kinyitotta a pizzásdobozokat, megnézte a paradicsomos, sonkás, sajtos, gombás pizzákat, és elgondolkozott. Elég lesz ez így? Nem kéne rájuk tenni még valamit? És fogta a ketchupot, és rányomta a pizzákra sorra, Szabadság, Egyenlőség, Testvériség. Aztán visszacsukta a dobozokat, és száguldott tovább, mint a szél. De hiába, mindig elkésett, a magyarok csak befalták gyorsan a kihűlt pizzákat, ő meg nem kapott soha borravalót.

Volt egyszer egy kertész, aki mindent beültetett répával, de olyan gyorsan, hogy mire észrevették, már beültette Londont, Párizst, Kínát, Indiát. Egykettőre! mondta, és már teli is volt répával Róma, Bécs, Prága, Bukarest. Ennek felesé tréfa! mondták a magyarok. Most mi következünk! Nem kérünk a répából, be ne tedd ide a lábad! Megvédjük édes hazánkat! mondták, és beültették gyorsan Magyarországot babbal.

Trad. di Francesca Ciccariello, Chiara de Cristofaro, Emese Dudás,

Gabriele Italiano, Sara Mandatori

C'era una volta un fattorino, si chiamava Sándor Petőfi, e portava le pizze a casa degli ungheresi. Quando gli telefonavano partiva subito con le pizze calde appena fatte, per arrivare in tempo. Ce l'avrebbe anche fatta, ma strada facendo gli veniva sempre qualcosa in mente. Allora spegneva il motorino, apriva i cartoni delle pizze, controllava le pizze al pomodoro, al prosciutto, ai funghi, ai quattro formaggi e rifletteva. *Sarà abbastanza così? Non dovrei metterci altro?*, prendeva il ketchup, lo metteva su tutte le pizze, *Liberté, Égalité, Fraternité*, poi richiudeva i cartoni e sfrecciava via come il vento. Ma invano, perché faceva sempre tardi; gli ungheresi divoravano quelle pizze fredde, e lui non riceveva mai nessuna mancia.

Trad. di Anna Dipierro, Alexa Herédi, Lorenzo Marmioli, Valeria Trasolini

C'era una volta un giardiniere che piantava carote dovunque, così velocemente che si accorse di aver già riempito Londra, Parigi, la Cina e l'India. «Su, al lavoro», disse, e già erano piene di carote anche Roma, Vienna, Praga e Bucarest. «Ma che scherziamo?» dissero gli ungheresi. «Adesso tocca a noi! Non le vogliamo le tue carote, non mettere piede qui! Proteggiamo la nostra amata patria!» dissero, e subito si misero a piantare fagioli in Ungheria.

Trad. di Chiara de Cristofaro, Emese Dudás, Francesca Ciccariello,

Gabriele Italiano, Sara Mandatori

C'era una volta un giardiniere che piantava carote dappertutto, ma così velocemente che prima ancora che se ne accorgessero, le aveva già piantate a Londra, a Parigi, in Cina, in India. «In quattro e quattr'otto!» diceva, ed ecco che Roma, Vienna, Praga e Bucarest erano tutto ad un tratto piene zeppe di carote. «C'è poco da scherzare!» dissero gli ungheresi. «Ora tocca a noi! Non ne vogliamo sapere nulla delle tue carote! Da noi non metterci piede! Difenderemo la nostra amata patria!» minacciarono, e in un istante ricoprirono di fagioli l'Ungheria.